selja taga ja luges salaja tema silmapisaraid ära, ja kui ta nägi, et neid nii rohkeste oli, et armuline Jumal temale tema patud wististe saab andeks andma, ütles ta:

„Tule, ma tahan sulle midagi näidata, mis kaunis on. Ülewel pööningu peal tean ma katuse sees ühe oksaaugu, sealt wõib natuke taewasse waadata.“

Nüüd läksiwad nad trepist üles pööningule. Seal paistsiwad oksa-august kuldsed kiired püha Peetruse otsaesise peale, nagu lõhutud tulekeeled.

„See tuleb tõsisest taewast!“ ütles rikas mees wärisemisega.

„Jah“, wastas Peetrus; „nüüd waata sina ka!“ Aga oksa-auk oli liig kõrgel, nõnda et rikas mees, kes madala kasuga hästi ei tahtnud ulatada.

„Sa pead ennast hästi sirgu ajama ja kikkiwarwul seisma“, ütles Peetrus. Siis sirutas end mehike niipalju kui wähe wõimalik, ja kui ta wiimaks oksa-august ulatas läbi waatama, sai ta tõeste taewasse waadata. Seal istus Suur-Jumal oma kuldtrooni peal keset taewatähti ja pilwi ütlemata kauniduses, ja tema ümber kõik inglid ja õntsad hinged.

„Oh see on ju ärarääkimata ilus ja imekaunis, et seda maa peal keegi ei mõista arwata! Aga ütle, kes siis see on, kes seal armulise Jumala jalgade ees istub, selg siia poole?“

„See on see waene mees, kes maa peal sinu kõrwal elas ja sinuga siia üles tuli. Kui ma teile käsku andsin, wälja mõtelda, mis teie enesele tahate soowida, ei soowinud tema muud kui üht jalapingikest, et ta selle peale Jumala jalgade ette wõiks maha istuda. Ja seda on ta ka saanud, otse nõnda kui sina oma lossi.“

Kui Peetrus seda sai ütelnud, läks ta wagusi ära, nõnda et rikas mees seda ei märganudki. Sest tema seisis ikka alles wagusi kikkiwarwul ja wahtis taewasse. Küll oli tal raske nõnda seista, sest et ukse-auk wäga kõrges oli, nii et ta ikka kikkiwarwul pidi seisma, aga ta ei hoolinud sellest, sest mis ta nägi, oli ärarääkimata kaunis.

Ja kui jälle tuhat aastat möödas, tuli Peetrus wiimast korda sinna. Seal seisis rikas mees ikka alles pööningul kikkiwarwul ja wahtis oksa-august taewasse, ja ta oli nii põnewusega wahtimas, et ta sugugi ei märganud, kui Peetrus sisse astus.

Wiimaks pani Peetrus temale käe õla peale ja ütles: „Sa oled nüüd juba kaua küllalt seisnud. Sinu patud on sulle andeks antud; ma tulin sulle järele. Tule kaasa taewasse! — Eks ole nii: sinnasaamine oleks sul palju hõlpsam olnud, kui sa aga oleksid tahtnud?“

Seda ja teist.

Külalise sööma-sundimisest söögilaual. „Wõtke aga ette! — Sööge aga kõht täis! — Ärge kõhtu poolele jätke! — Ärge häbenege ühtigi! — Sööge ikka sööge! — Wist ei maitse meie toit teile! — Kõhutäis wõlgu ikka, kas palju wõi wähe sööte! — Oma süüd, kui kõhu poolele jätate!“ — Nende ja sarnaste sõnadega sunniwad wõi julgustawad meie perenaesed külalist sööma. — Kuidas on asi sellepoolest muial maailmas? — Lõuna-Prantsusmaal peab piduperemees, kui pruutpaar juba lauda on istunud, külalisi õuest ja sealt teiselt taga otsima ja suure waewaga laua juure kokku koguma. — Gröönimaa rahwas arwawad, et neid waesteks ja näljasteks peetakse, kui nad ilma sundimata peakssiwad sööma, ja hakkab sellepärast külaline olles suure sunduse waral toitu wõtma. — Teised looduse sülelapsed aga arwawad, et see külalise kohus on, söögiandjale seda auu teha, et ta kõik nahka paneb, mis aga ette antakse. Nii panewad talupojad Saksamaal mitmel pool seda wäga pahaks, kui külalised pidul mitte tubliste kere täis ei witsuta. — Teisiti arwawad Mongolid, nende arust see ei sünni, et külaline kaust otsani tühjaks wõi leiwa wiimase palukese ära peaks sööma; nemad ei tee sedamõõda mitte „head ilma“, nagu meie pool külalise julgustamiseks